

Barcelona sense cultura no és estratègica

«La música representa un espai de trobada, un fet identitari des d'on es basteixen relacions que projecten la realitat d'un país mediterrani arreu del món»

L'aposta per la Cultura és estratègica, tant des del punt de vista polític com musical. I aquesta ha estat una de les grans assignatures pendents del govern d'Ada Colau a Barcelona, tot i que molts insisteixen a considerar-la l'esquerra transformadora que havia aconseguit el repte de governar la ciutat en solitari. És cert que l'Ajuntament de Barcelona -amb el suport de tots els grups municipals- havia aprovat in extremis la reivindicació històrica dels Espais de Cultura Viva que permetran programar música als petits equipaments, però lamentablement el balanç dels darrers quatre anys ha estat deixar de considerar els agents culturals i mediàtics de la ciutat uns aliats en la construcció del paisatge cultural.

La Barcelona capital necessita projectes culturals arrelats i de base que dibuixin una ciutat catalana i un país obert al món. La reivindicació històrica del sector cultural a favor protegir i reconèixer el valor de la música demostra que té un paper fonamental en el desenvolupament de la vida urbana, tant a Barcelona com a qualsevol altra ciutat. De fet, la importància del sector i el seu impacte econòmic, així com l'existència d'un teixit d'escala petita i mitjana que desenvolupa la seva activitat amb un alt valor cultural i social ha de permetre regular una xarxa inèdita de sales conjuntament amb altres 'espais culturals de cultura viva' de gran valor com les llibreries i biblioteques. I aquesta és una idea que s'hauria d'expandir arreu del país. De la mateixa manera que el territori s'ha d'equilibrar i redissenyar amb residències musicals, literàries o artístiques en punts estratègics tan simbòlics com el Montseny vinculats a la resta de punts cardinals del mapa cultural nacional.

La música a Barcelona no són només els festivals sinó l'articulació de la ciutat com l'eix vertebrador del paisatge musical nacional. Algú podria pensar que els macrofestivals que se celebren cada estiu a la ciutat ja són l'aposta cultural reclamada pel sector i els ciutadans. Res més allunyat de la realitat. Més enllà de ser un atractiu per al turisme internacional i l'oci nocturn, la seva aportació cultural és a la cua dels grans festivals. Tot i l'enorme partida de subvencions públiques que reben el seu compromís no supera ni el 15% d'artistes catalans i la llengua queda relegada a la mínima expressió.

Només com a dada, el 2019, hi haurà 1 sol grup que interpretarà el seu repertori en català al Primavera Sound. No obstant això, la ciutat s'ha de bastir d'aquests grans esdeveniments, que són necessaris i aporten impacte i valor econòmic i estratègic, però al mateix temps ha de procurar una xarxa complementària que la situï com a capital cultural dels Països Catalans.

La música representa un espai de trobada, un fet identitari des d'on es basteixen relacions que projecten la realitat d'un país mediterrani arreu del món. Ara és el moment de donar suport a les programacions amb voluntat professional, més enllà de pensar la música com un entreteniment. Serà necessari recuperar espais com el Born Centre Cultural per a la difusió de la cultura i la música pròpies, serà imprescindible dibuixar un circuit urbà que promogui els nous talents tenint en compte les claus de llengua, país i cultura.

I, sobretot, caldrà projectar internacionalment els valors musicals d'una Barcelona que ha estat bressol de la Nova Cançó -de Llach a Serrat-, de la rumba -de Peret a Arrels de Gràcia-, del rock laietà -de Màquina a la Dharma- o del nou pop català -de Mishima a Manel-, sense oblidar la nova onada de rap'n'trap que també en la llengua pròpia inunda les llistes de reproducció dels adolescents.

La construcció d'un país sobirà, d'esquerres i republicà des de la Cultura és possible i tot està per fer. La banda sonora dels pròxims quatre anys a les set capitals catalanes -de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó- haurà de ser una clara aposta per la música i els músics. A més, serà absolutament imprescindible aprofitar la gran oportunitat d'assolir un lideratge euroregional, tant per a la difusió del potencial cultural dels territoris de parla catalana com per a l'intercanvi artístic i de circuits o per al ressorgiment d'un marc cultural propi.

Un referent cultural, que també defensi els drets i deures dels treballadors de la cultura i dels promotors culturals. Una feina que des de fa anys ja practiquen casos d'èxit com BarnaSants o Sona9 amb un teixit de complicitats que implica mitjans de comunicació públics i privats i els governs de la Generalitat de dalt, de baix i les illes, i que ara tindrà l'obligació d'eixamplar la base a través de les grans ciutats.

La perspectiva de la unitat cultural i de transgressió musical als Països Catalans és una de les grans vies per trencar fronteres i donar una resposta inequívoca, contundent, llibertari i alternativa al món.